

Ferdinandova 2026

aneb

*... jak i na naložených kolech prožít
pohodu...*

Ferdinandova

29. 31.5

Sraz je jako poslední dobou pořád, na Hlaváku. Tedy já, Jarka a Franta. Standa a Lenka jedou jinak. Došlo k tomu proto, že ti svědomití (Jarka) si koupili jízdenky a místenky pro kola týden dopředu a dali to vědět. Ti, co to nevěděli tak horké, ale nechali si poradit (Franta a já) si na tento popud zakoupili jízdenky také. Standa o pár hodin zaváhal, a už neměl. Lenka to měla trochu složitější. Ještě v pátek ráno jela pracovně do Ústí nad Labem. Což je na trati do Karlových Varů, kam dneska jedeme. Takže to vymyslela tak, že na pracovní cestu rovnou vyveze všechno výpravní, odpracuje, co bude potřeba a pak přistoupí do vlaku na Karlovy Vvary.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Praha	0	464	0	0	20

Nakládka a cesta vlakem byla v pohodě, po stejné trati jako předminule do Ostrova. Také se objasnilo, proč byl vlak plný kol. Došlo k tomu, že jsme se potkaly dvě skupiny. A ta druhá si koupila lístky dříve. Cesta samotná byla úmorně dlouhá. V Ústí vystoupilo mnoho cestujících a klimatizaci nikdo nepřibrzdil, takže ke konci bylo ve vagónu chladno. Výstup v pohodě, sešli jsme se v pohodě. Všechno se nakonec podařilo a tak jsme v Karlových Varech všichni a v pořádku.

Už cestou se Franta zajímal o dnešní nocleh. Nic připravené nebylo, protože na trase je Svatošské údolí, kde je několik míst, kam jdou na noc uložit naše ostatky. Chopil se toho a našel na mapě krásné místo v lesoparku na úpatí Doupovských hor. Na mapě to vypadalo dobře, a tak jsme se tam vydali.

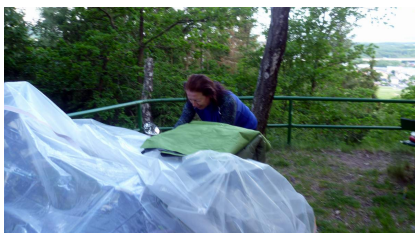
Přestože jsme nějaký ten metr nastoupali, byla jízda pohodová. A pak to přišlo. Plácek s altánkem, lavičkami a výhledem na město. Veliká krása. Ubytovali jsme se. Franta a Jarka použili altánek,

Standa vybudoval vekostavbu svého minimalistického stanu,

my s Lenkou doupě.

Jenom nastala trochu svízel. Do zdejšího podloží nešly zapíchnout kolíky a to ani za použití násilí. Použili jsme tedy místní zábradlí co je okolo vyhlídky, vyvázali šňůry za něj a bylo. Ještě jsme se sešli na lavičkách na vyhlídce na město. Na krajinu padla tma a město se rozzářilo tisíci světýlky. Tak, jak jsem obvykle cynik na kvadrát, tak tentokrát

jsem pod vlivem shlédnutého, neobyčejně roztál. Krátce po dvaadvacáté jsme to rozpustili. Dobrou noc.

Dig.

Jak již psal Dig já jela s přestávkou. Nejdříve Praha - Ústí nad Labem a odpoledne po své práci jsem se připojila do dřívějšího vlaku, kterým jel i Stando. Díky tomu jsme si spolu prohlédli Karlovy Vary a musím uznat, že to lázeňské město má jedinečnou atmosféru.

Leť.

Technická data:

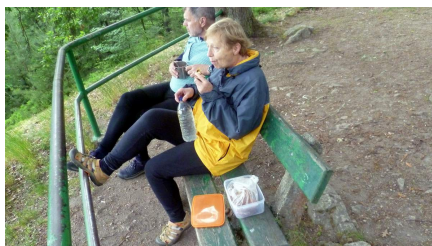
Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Dení kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
K. Vary	36	470	6,6	9,7	27 - 16

Ráno 30.5. sobota

Bohužel noc nebyla zas tak idylická, jako večer. Pořád něco okolo otravovalo. Předně hluk z dálnice. Potom komáři, dále tvrdý terén a ani po probuzení v 5.45 se toho moc nezměnilo. Pořád hluk z dálnice a komáři.

Dig.

Na zdejší odpočívadle byl ovšem parádní výhled do kraje. A lavičky. Takže jsme je využili jak večer, tak i ráno a měli oboji s krásnou kulisou. Leť.

Vstáváme, snídáme, balíme a jedeme. Čeká nás přejezd do Lokte kde má začínat první atrakce téhle výpravy - želestezka. Nejdříve však průjezd Svatošským údolím. Vlastně i tohle samo by se dalo vzít jako samostatnou atrakci. Je to tu pořád krásné. A je jedno, ze které strany to jdete, nebo jedete. Jediné, co se změnilo, že je úplně uzavřená stará, dřevěná, úzká, romantická lávka, a přes Labe, které se zde jmenuje Ohře, se dostává na

druhou stranu po novém mostě. Je to sice moderna, ale nějak je to takové, že to neuráží a vlastně se to sem hodí. Přejeli jsme ho. I po druhé straně se jede krásně. Jarka projevila přání někde doplnit vodu. Pokud všechno správně funguje, neměl by to být problém. Hned u Lokte je vodácké tábořiště a tam voda určitě bude.

Dojeli jsme tam, a byla. A opět se ukazuje, že lidem neuvěřitelným způsobem hrabe. Když už jedu do takového nějakého kempu a chci být té přírodě o kus blíž, opravdu nepotřebuju, aby kohoutky v umývárně, kterou tvoří plechový žlab, venku na stěně, byly na fotobuňku.

Tak, doplněno, můžeme zase jet. Ještě je tu několik požadavků. Předně potřebujeme doplnit zásoby a hlavně pít do rámu. Jarka zapomněla zubáček, a tak by ráda nějaký koupila. Já potřebuju vteřinové lepidlo. Trochu jsem nestihl opravit v palubě utržený kondenzátor a on dělá hrozný rámus, a co je horší, oddělila se mi část podrážky na botě. A chtějí se dvě kafe. No, nahoru do města se nám fakt nechce. Kopec je velmi příkrý a známe ho všichni. Navíc je docela brzy - vyjeli jsme málem před kurvopěním - takže technické věci nejspíš neseženeme. No, pojedeme dál a uvidíme.

A viděli jsme. Hned za mostem. Malý krámeček. Což o potraviny, ty nebyl problém. Ale z techniky nic. Udělali jsme si tedy aspoň pauzu, kde nám Lenka přečetla z příprav co nás čeká na té želestezce. Aha, ještě malé vysvětlení. Želestezka je výraz, který napadl mě, abych si zkrátil vypisování. Jde o cyklostezku vybudovanou na bývalém drážním tělese. Jak uznáte, tohle přeci nebudu vypisovat pořád dokola. Navíc, kdo z vás by to chtěl číst...

Mezi tím se přehnala přeháňka. Nic mimořádného. Pár kapek a chvíli stín. Je však pravda, že dnešní předpověď se těmito úkazy jen hemží. Vyjíždíme. Navigace krásně naviguje a tak jsme za krátko na želestezce. Je šotolinová, zjevně je to příprava na asfaltování, a je bohužel, v našem směru do kopce. A protože jsme na bývalé železnici, není to nijak výrazné. Podle příprav by měly být cestou čtyři tunely a nějaké viadukty. Až do Horního Slavkova byly tunely dva a viadukt jeden.

Ostatní byly nejspíš někde dál. Ale tady se odpojujeme a pokračujeme po silnicích a přírodou. Cestu nám zpříjemňoval kluk na horáku, něco kolem třicítky, krásně vyprávěl o tom jak také cestuje pomocí kola, jen jednu vadu měl, byl ze Sokolova. Tedy nehrozí, že by se k nám přidal. Škoda.

Jarka našla další věci, které jsou na trase a chtěla by je vidět. Jsou to nějaké díry do země. Nejsplší to budou nějaké zbytky lomů, nebo dolů. Těch je okolo veliká spousta. Našli jsme. Z naší strany toho ale moc vidět není a obcházet jenom kvůli možnému náhledu se to nikomu nechce.

Je to přeci jen poněkud velké. Ale díru jsme viděli, a tak můžeme směla pokračovat... pěšky. Terén je opravdu špatný a navíc jdeme nahoru. Ale nevadí. Asi za kilometr jsme u další díry. Ta je oplocená a má zamčenou bránu. Ale jsme v Čechách a tak brána je sice zamčená, ale navazující plot jaksi chybí. Nebo jinak. Je sešlapán na zemi a přes zákaz vstupu je průchod velmi intenzivně používán. Také jsme ho použili. Ano, zajímavé a pěkné. Zejména červený splaz, který prudce kontrastuje s bílou horninou kolem. Jarka přišla s tím, že to určitě bude zbytek po těžbě mědi. Proto je to tak červené. Mědi? Červené? Nevím, školy nemám, ale červená bývá kvůli přítomnosti železa. Aha, tak ani železo ne. Je to skládka. Na bráně to píšou. Jenom by to chtělo nejdříve číst a pak někam lézt.

ZAŘÍZENÍ SCHNÖDŮV PEŇ

IČZ: CZK00302

Druhy odpadů, které mohou být v zařízení využívány:

- 17 01 07** Směsi nebo oddělené frakce betonu, cihel, tašek a keramických výrobků neuvedené pod číslem 17 01 06
- 17 05 04** Zemina a kamení neuvedené pod číslem 17 05 03
- 17 05 06** Vytěžená jalová hornina a hlušina neuvedená pod číslem 17 05 05

Odpovědná osoba: Kamil Pavelka, tel. 737 880 126

Povolení k provozu zařízení pro činnost 5.7.0, jehož nedílnou součástí je provozní řád, vydal:

Krajský úřad Karlovarského kraje, Odbor životního prostředí a zemědělství, Závodní 353/88, 360 00 Náměšť
číslo: 124/3109/ZZ/23-13.

Provozní doba zařízení: **PONDĚLÍ-PÁTEK: na základě objednávky na tel. 737 880 126**

DIAMO, s.r.o. se sídlem: Machovská 201, 415 02 Stráž pod Pálavou
Tel.: +420 318 644 111 IČO: 00002739
E-mail: jprstara@diamo.cz DIČ: CZ00002739

Obchodní rejstřík: Krajský soud v Karlových Varech
Oddíl XXVIII, vložka 150

Pokračujeme v cestě. Sice po asfaltu, ale do kopce.

Připloužili jsme se do Krásna. Mají tu přístupný důl. Ano, jistě je zajímavý, ale znamenalo by to hodinu ztráty. A to není nejlepší. No, necháme ho na jindy. Dig.

Nicméně v Krásně mají i kostel. Vstupujeme do něj. Včera byla noc kostelů a v kostele jsou po ní pozůstatky. Ale hlavně je zde i osoba, která o kostele hodně ví. A tak se zaujetím posloucháme a prohlížíme si zajímavou stavbu. Lek.

Pokračujeme. Jsou tu šipky na rozhlednu. Pamatuju si ji. Pokud je to ona, chodí se na ní po schodišti, které se vine kolem do spirály. Je to celé kamenné a vysoké tak akorát nad stromy. Nabízím odbočku k ní. Nikomu se tam nechce. Moc do kopce. A tak jedeme a jedeme, skoro pořád stoupáme, navigace nás vede mimo silnici po lních cestách a najednou je tu cedule rozhledna 0,4 km. Teď už proti návštěvě nikdo nic nemá.

Ano, pamatoval jsem si ji správně. Jen mi připadá být nějaká vyšší. Tedy při zdolávání schodů nahoru. Vyhlídky jsou úžasné a opravdu do daleka. Pěkné. Tak snad zase pojedeme.

Malinko měním trasu. Už se mi nechce terénem, zvláště když vidím vrstevnice. Opravdu nepotřebujeme lesem zdolávat kopce a zase z nich padat dolů. Volím silnici. A zdálo se, že to je dobrá volba. Jede se pěkně. Jen se nám skupina nějak roztahala. Čekáme na sebe u zbytku kostela v bývalé vesnici Čistá. Zrovna tu pobíhají nějakí typci ověšení přístrojema, blokama a tužkama.

Jsme všichni, pokračujeme. I když se to tu dost houpe, zdá se mi, že se jede pěkně. Převažují klesání a roviny. Nechávám skupinu roztaženou. Jenom by to chtělo důkladně popřemýšlet o nějakém obědě. Projíždíme Prameny. Nevím jak je to teď, ale byla to nejzadluženější obec v celé ČR. Nevím jak by se to mělo poznat, ale já vidím normální vesnici. Tedy bez hospody. Takže oběd se odkládá. Jedeme dál.

Zastávka. Jednak jsme hodně roztažení a připadá mi, že Jarka má velké zpoždění, a jednak je tu atrakce. Jmenuje se to Smrad'och. Vy, kdo to znáte víte, že se nejedná o dobře zavedeného bezdomovce, ale o prameny ze kterých uniká plynův sirovodík. A jak jsme ve škole s oblibou říkali - H_2S smrdí jak pes. Je to kousek, z parkoviště tam jdeme pěšky.

Jsem zklamán. Smrad'och má nejspíš polední pauzu. Smrdí málo. Když jsem tu byl naposled, bylo to tak silné, že některé tehdejší členky odmítly vůbec vstoupit na dřevěný chodník vedoucí k pramenům. No, nic, popojedeme.

Charakter cesty se nezměnil. Houpe se to tu s převahou dolů. Jen Jarka poukazuje na oblohu a důrazně upozorňuje na nepěknou barvu. Za pár kilometrů jí dávám za pravdu. Začalo kapat. Vůbec to nestálo za řeč. Ale vodu na palubě mít nechci. Zastavil jsem proto, a měl jsem vymyšlené tak, že sáhnú do rámovky, vytáhnú nepromokavý kryt na palubu, přikreju ji a pojedu dál. Nešlo to stihnout. Rámovku jsem sice otevřel, ale v tom okamžiku na mě někdo převrátil několik kýblů vody. Palubu jsem kryl tělem a kryt nakonec nasadil, ale jsem úplně mokrý. Déšť zmírnil. Sáhl jsem do báglu pro pláštěnku a nasadil si ji. Sice jsem pochyboval o smysluplnosti toho, co právě dělám, protože přikrývat mokrou věc pláštěnkou by se někomu mohlo zdát jako krajně nepraktické, ale dokončil jsem to. Koukám, že i ostatní se oblékají do neoprenů.

Pokračujeme v pomalé jízdě. A déšť jak přišel, tak odešel. Náhle a bez varování. Také vylezlo slunce. Takže pláštěnka dolů a fofrem vysušit palubu. Povedlo se, všechno funguje. Také ostatní se zase vyletnili. A tak hezky jedeme a sušíme se a najednou

najíždíme na silnici a naproti je hospoda. U pejska a kočičky. Poznávám ji. Byl jsem tu asi tak před deseti lety. V paměti ji mám, ale nevybavuju si proč.

Dali jsme si oběd. Lenka začala bublat, že jí ta polévka moc nejede. Mně přinesli čtvrtku kačeny a taky nic moc. Takže asi už vím, proč si hospodu pamatuju...

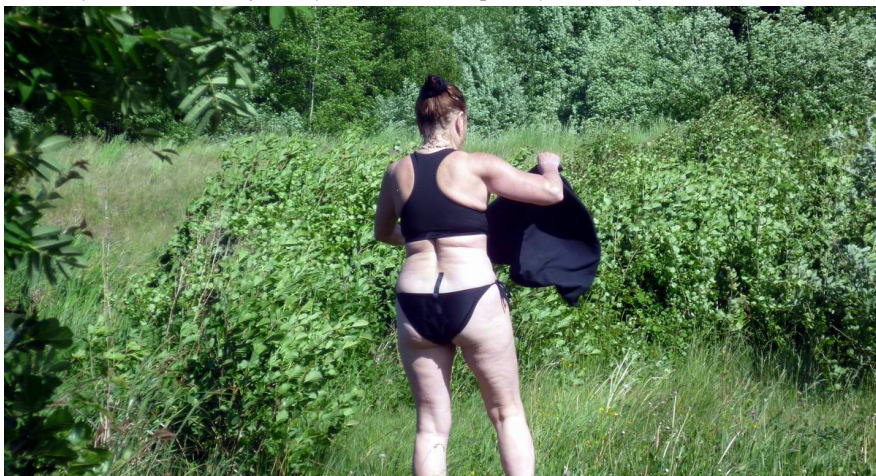
Jedeme dál. Už je zase horko a Lenka, kde může, tam poukazuje na každou většívodu a zdůrazňuje, že jsem slíbil koupání. Jede se krásně. Zvlášť se mi líběj pasáže, kde nemusím dělat nic a ono to jede třicet.

Dojíždíme nějakou dvojicí. On a ona. Oba naložení jako my. Vypadají sympaticky. Dojela mě Lenka a snažila se mi vysvětlit neuvěřitelnou výhodnost zastávky u vodního díla vlevo od nás. Což o to, vypadá to dobře, ale nějak mi hlodá červíček, že něco není správně. Předjeli jsme dvojicí a jakmile byla odbočka doleva, zastavili jsme. Prohledávám mapu a nějak nedávám pozor. Ostatní si povídají s dvojicí. Jsou to prý Holanďani. Cestě doleva nic nebrání, ale pořád nejsem spokojen. Popojeli jsme. A už to vidím. Ochranné pásmo II stupně, zdroj pitné vody. No, tak tady se toho teda moc nenakoupeme. Lence je to jedno a viditelně hledá místo, kudy se k vodě dostat. Vjela do nějakého objektu, přestože je tu hafo cedulí, že se tam nesmí. Také ji tam odchytil nějaký chlápek. Vyříkali si, že tudy cesta nikam nevede a je na cizím pozemku. Otočili jsme to a vrátili se na původní silnici. Při rozjezdu a rovnání formace jsem si všiml, že nejsme všichni. Hned mě napadlo, že Jarka, kterou nevidím nezachytila naše odbočení a jede dál. Protože jí to nějak netáhne, určitě ji dojedem. Tohle mi vydrželo do nejbližší vesnice, kde byla prudká pravá odbočka, ale jízda by přirozeně lákala pokračovat rovně. Odbočili jsme a začala telefonická shánka po Jarce. Našli jsme ji. A je na správné silnici. Jen kus před námi. Dojeli jsme ji a zase bylo všechno v pořádku. Ale jen chvíli. Lenka zase objevila nějaký modrý flek vlevo od nás. No, je to hezké a romantistické, ale...

Do tohoto brčálu nepolezu. Jedeme dál.

Další modrost na mapě byla jen kousek dál. Po kontrole mapy povolují malou změnu. Dojeli jsme k vodě. Jmenuje se to Betlémský rybník. Vypadá dobře, ale mně se do ní vůbec nechce. Lenka sice tvrdí, že je použitelná, což v mém měřítku znamená, že se v ní můžu rochnit pěkně dlouho, ale odrazuje mě vítr. Je opravdu silný a studený. A i na tak malém rybníku dělá obstojné vlny. Vodu nakonec použily obě dámy.

A pochvalovaly si ji. My jsme čas využili na řádný odpočinek.

A zase jedeme. Pohybujeme se po nádherné cyklostezce a pozor, s větrem v zádech. Nádherná jízda. Za pár okamžiků jsme v Teplé. Ano, už jsme tu byli. Vjíždíme do areálu kláštera a hned na kraji je občerstvení.

Občerstvili jsme se, doplnili pítí kapaliny a zase na cestu. Tady se musí kolem Starého rybníka kousek nahoru a pak pravá devadesát a flááá dolů. Jede to nádherně. Krásně se to tu houpe s převahou dolů. Proletěli jsme Pančín a kus za ním je levá. A to znamená počkat. Jsme hodně roztažení a někdo by mohl odbočku přehlédnout. Škoda. Ještě bych rád letěl. Bylo to překrásné. Po sjednocení skupiny pokračujeme. Dojeli jsme do Řešina a už to neletí. Teď už nezbývá, než normálně jet. Navíc mám pocit, že by to chtělo pauzu. Přijíždíme do Bezručic. Ano, do TĚCH Bezručic, kde Kryštof Harant, atd.

Rád bych dal jedno. A to asi bude svízel. Kousek odtud je hasičská zbrojnice a tam to žije. Spousta lidí, muzika, slunečníky, uzeniny je cítit až sem, účastníci mají v rukou sklenice. Potud v pořádku. Mám takové akce rád. Ale znamená to, že všichni budou tam. A pokud je tu hospoda, bude zavřená.

Vyřešil to Franta. „Není možný, aby hasiči, taková skvělá chlapi odehnali od pípy žízni zdecimované cyklisty.“ Neodehnali. Ba co víc, proběhla tady soutěž ve vaření guláše v kotlíkách přímo na place. A vyhlášení už proběhlo a spousta toho zbyla. Takže - večere.

Hořce jsem litoval té polední kačeny, kterou jsem si přehrával ještě teď a nebyl jsem schopen guláš u mě ubytovat. Druhý, kdo zaváhal, byl Standa, který k hasičům vůbec nejel. Nelíbilo se mu to. Aspoň jsme ještě dali po pivu. No, nechťelo se nám odjet. Ale do cíle to máme ještě asi deset kilometrů a ty bychom měli ujet. Zítřka by nám dost chyběly. Jinak nepochybuji o tom, že teprve večer to tu začne být zajímavé a nocleh pro nás by se určitě našel.

Dig.

Večerě u hasičů neměla chybu. Guláš měl správný poměr všeho a tak jsem s chuťí snědla celou porci s výborným chlebem. Co víc si dnes přát za 80 Kč i s pivem!

LeK.

Tak jo, jedeme. Franta stihnul prošmejdit mapu a teď vyhrožuje, že je před námi něco moc nehezkého směrem nahoru. Mně je to jedno. Nic s tím udělat nejde, v nejhorším se kousek projdeme.

A bylo to tak. Nejdříve jsme spadli k Úterskému potoku a od něj se mi nahoru jet opravdu nechťelo. A tak jsme šli pěšky. Nějak jsem se zapovídal s Jarkou a koukám, jsme nahoře. Tak, a od teď hledáme nocleh. No, ono se to dobře říká, ale hůř dělá. Pokusů bylo několik. Všechny neúspěšné. Až úplně když začala panovat skeptická nálada, jsme našli. Pár desítek metrů za Peckovým mlýnem. Podle mapy asi padesát metrů od bodíku na mapě, kde měl být dnešní cíl. Pěkná loučka, pro nocleh nejlepší. Postavili jsme kulisy na noc a trochu nás znepokojovala velmi hlasitá hudba linoucí se z mlýna. Postavili jsme ležení

a šli se podívat, co ten rámus působí.

K mlýnu to byl opravdu jen kousek. A už taky víme, proč ten rámus. Je tu svatba. Ale k pivu jsme se nedostali. Docela zle nás odehnala majitelka penzionu. Jasně, určitě bychom nebyli nijak zajímavý kšeft, protože ty čtyři až pět piv v plechu, které bychom rádi odnesli, by ji nevytrhlo, ale udělat by to pro nás mohla. Vrátili jsme se k ostatním, lehli si do doupěte a poslouchali o čem rozpráví ostatní. Před devátou jsme dotáhli plnou verzi doupěte a zalehli úplně. A ani si nějak nepamatuju jestli mi vadil randál ze svatby.

Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Dení kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Peckův mlýn	58	554	84	12,8	14 - 32

Ráno 31..5. neděle

Probudil jsem se krásně vyspalý. Okolo začíná život. Standa vypráví něco o strašně blbém snu. Že jel autobusem, měl s sebou kolo a všechny věci, a při krátké zastávce mu autobus se vším ujel. Já říkám, že je to varování. Moc dobře si pamatuju, jak moc se mi cesta autobusem s kolem a vším na Expedici, nelíbila...

Vstáváme, balíme, jedeme. A začínáme moc pěknou rozcvičkou do velmi prudkého kopce. Nejel jsem to. Nahoře jsem měl srdce v krku, strašnou žízeň a horko způsobilo zpocení až úplně tam. Pak se to trochu srovnalo, ale pořád to bylo dost nahoru a terénem. A většinou na sluníčku. Na druhou stranu tu byl naprostý klid, kolem pěkná příroda, bylo vidět celkem daleko a působilo to uklidňujícím dojmem. A tak si tak jedeme, a charakter se začíná měnit. Především jedeme po asfaltu a hlavně skoro pořád dolů. Vlastně to začalo ve Štipoklasech. Když jsme srovnali formaci, zachránila Jarka slepýše, který si to namířil přes silnici. Chápu, že se mu na ní líbilo, protože plazovi nemůže udělat větší radost nic, než teplý asfalt, ale nějak si myslím, že placatých slepýšů je na silnicích víc než dost. A možná, že další naprosto skvělá jízda byla odměnou za zachráněného hada. Nebo vlastně ještě.

Jede se nádherně. Chvilí po rovině, mimo silnice, ale po asfaltu, mezi stromy nebo skrz lesy, kousek nahoru, a pak dloooooooooo dolů. Prostě mimo všechny závary.

Sice se mi nechtělo, ale po dvaceti kilometrech jsem nás zastavil na pauzu u přístřešku Hubenov, s malým cvičištem a chovným rybníkem. A nakonec to byl krásný a poklidný odpočinek.

Tak a zase na cestu. Hubenov. No, nejsem si jist, zda bych měl se svými tělesnými proporcemi do téhle obce vstupovat. Ale když pojedu dost rychle, třeba si mě nikdo nevšimne.

Dál jedem op prázdné silnici. A pořád to pokračuje, že kousek nahoru a dlouho dolů. Standa říká, že pokud to půjde takhle dál, máme očekávat hladinu mrtvého moře. Jedeme pořád nějak hodně dolů. V Horní Bělé na odbočce na sebe čekáme. Na Jarku nějak obzvlášť dlouho. Už jsem zvažoval poslat za ní záchraný tým. Naštěstí za chvíli přijela. Říkala, že tam někde bylo cosi, ale je ode mě moc daleko a nerozumím ji. Jedeme dál. Pořád po silnici. Charakter jízdy se nezměnil. Jede se moc pěkně. Jedu si takhle první, dost daleko před ostatními. Není to proto, že bych chtěl, nebo tak něco, ale jakmile je to dolů, nechávám Mašince volná kola a brzdím opravdu až když to už jinak nejde. A copak je to tam vpravo na hraně lesa a pole? To vypadá jako nějaké samostatné šutry. Brzdy a mířím k tomu. Ostatní jsou tu za chvíli a jdeme se na to podívat. Podle mapy jsou to Krašovické kamenné kruhy. Podle cedule je to kamenný kruh Tatiná. Na ní je velmi dlouhý popis co a proč. Zejména mě zaujal a pobavil bod, kde se píše, že pokud se postavíte mezi dva kameny (číslo už si nepamatuju), pochopíte ženský princip. Krásné. Ale ani největší mystický optimista přeci nemůže myslet vážně, že jde na ženě cokoliv pochopit... Ale je to pěkné.

trochu odpočívali, jsem chtěl Standovi říct, že to vypadá, že hladinu Mrtvého moře jsme dávno minuli a pořád klesáme, ale zapomněl jsem na to. A jsme v obci Zruč - Senec. Jasně, díra. Ale tahle má Air Park Zruč u Plzně. Ano, to jsou ti nadšenci, co tu hromadí snad úplně všechno. Mají tu tanky, kolovou a jinou pásovou vojenskou techniku, haldu letadel, i vrtulník. Standa projevil přání, jít se na to podívat. Jarka zase chtěla jet dál. Lenka by si asi ráda odpočinula, Franta se zdál také nakloněn návštěvě a mně se tam nechce. Letadla mě neberou a vojenskou techniku tady vystavenou jsem měl na vojně. Ano, už tenkrát ji většina nefungovala a hodila by se spíš sem, ale to se nesmělo říkat. Zastavili jsme. Jarka jela dál s tím, že kousek dál počká někde ve stínu. Nakonec tam nešel nikdo. Standa usoudil, že nechce být půl týdne bez jídla, které by si nemohl koupit, kdyby zde nechal peníze za vstupenku. Franta nevím co, ale také nešel a já s Lenkou pěkně odpočíváme.

Tak a zase jedeme. Jarku jsme cestou úspěšně nabrali a pokračujeme. Pořád dobrý. Až do Chrástu. Blbý. Do kopce. Hodně a dlouho. Nelíbí. Lenka jde pěšky. Ale po odbočce u závor... Velké váhání. Začíná kapat. Na obloze se děje něco moc ošklivého. A tohle už tu bylo. Neváhal jsem ani chvíli a nasadil kryt na palubu. Hned na to vklouzl do pláštěnky. Z domu vedle vyšel ven pán, rozhlédl se a řekl, že se nemusíme oblékat, že tady pršet nebude. Kéž by měl pravdu. Jsme na poslední atrakci téhle výpravy, tak si ji jedeme užít. Tohle je železestka po bývalé trati Radnice, Chrást, Plzeň. I o ní nám Lenka přečetla. A jelo se po ní opravdu skvostně. A to až tak, že následný průjezd městem k nádraží ve mně budil odpor. Ano, znám to tu, jo, jsou tu stezky pro kola, jistě, jeli jsme nejkratší cestou, ale jsme prostě ve městě.

Dojeli jsme k nádraží. Hned do pokladny a vlak jede ve 13:22. To je za necelých dvacet minut. Hezky my...

Dig.

Ten vlak v 13.22 byl přistaven právě pro nás. Říká se tomu být v pravý čas na pravém místě. Po nástupu do vlaku se totiž změnilo počasí a začalo pršet. Pravda, připravovalo se to celé dopoledne...

Leť.

Nakládká neproběhla v takovém klidu, jak jsme si za poslední dobu zvykli. Bylo to rychlé, zmatečné a stresující. Ale jsme uvnitř, kola jsou na plošině, my sedíme. Jen mezi nás vnesl zmatek štíplístek tím, že nám řekl, že kdyby se náhodou cestou objevila rezervace na kola, museli bychom vystoupit. Pak nám to složitě vysvětloval. No, já v žádném případě vystupovat nebudu. Až ten problém nastane, ať si ho řeší, jak chce. Nakonec to nebylo tak horký, a tak jsme v naprostém klidu dojeli na Smícháč. Kde jsem vyndal Jarce kolo na perón a přesvědčil se, že fakt někudy nenastoupila zpátky. My ostatní pokračujeme na Hlavák.

Dig.

A tak jsme byli doma kolem čtvrté odpoledne a mohli v klidu dokončit tuto úspěšnou, zajímavou a vydařenou výpravu.

Leť.

Jediné, co mi kalí radost je bouřka a hustý déšť. A na Hlaváku zaplavené nástupiště.

Rozloučili jsme se, já jsem se oděhl do krásné žluté pláštěnky a vyrazil do deště. Doma jsem byl za zhruba patnáct minut. Pravda, dost jsem navlhl, ale kompenzační teplá vana vše v dobré obrátila.

Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Praha	57	618	59	14,2	33 - 17

Epilog:

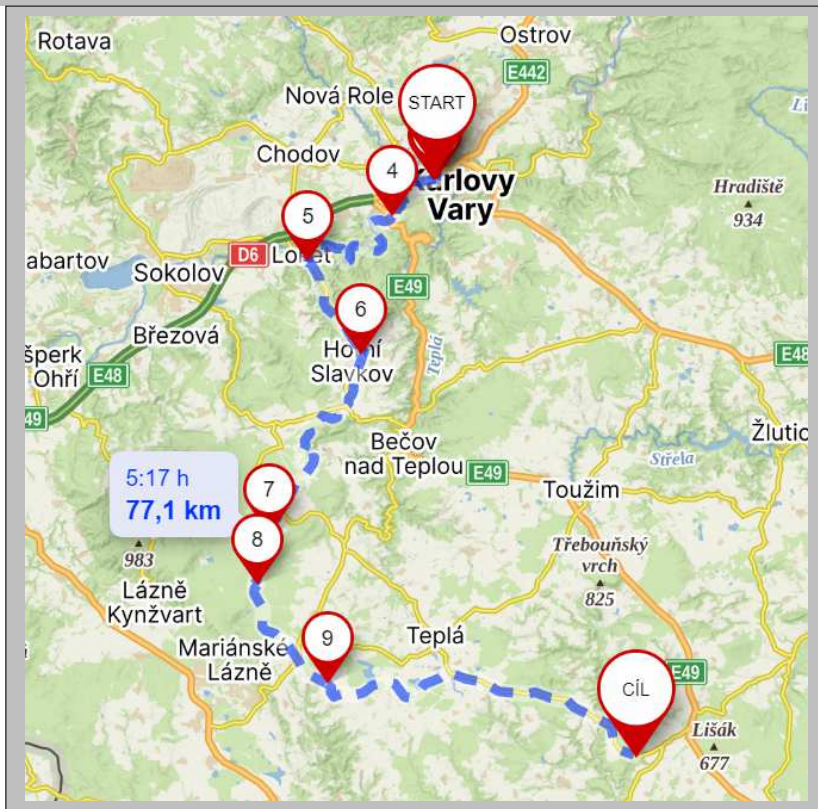
Za mě? Já snad ani nemám co dodat. Bylo to perfektní. Teda akorát ty boty mě úplně opustily. Budiž jim popelnice lehká... Dig.

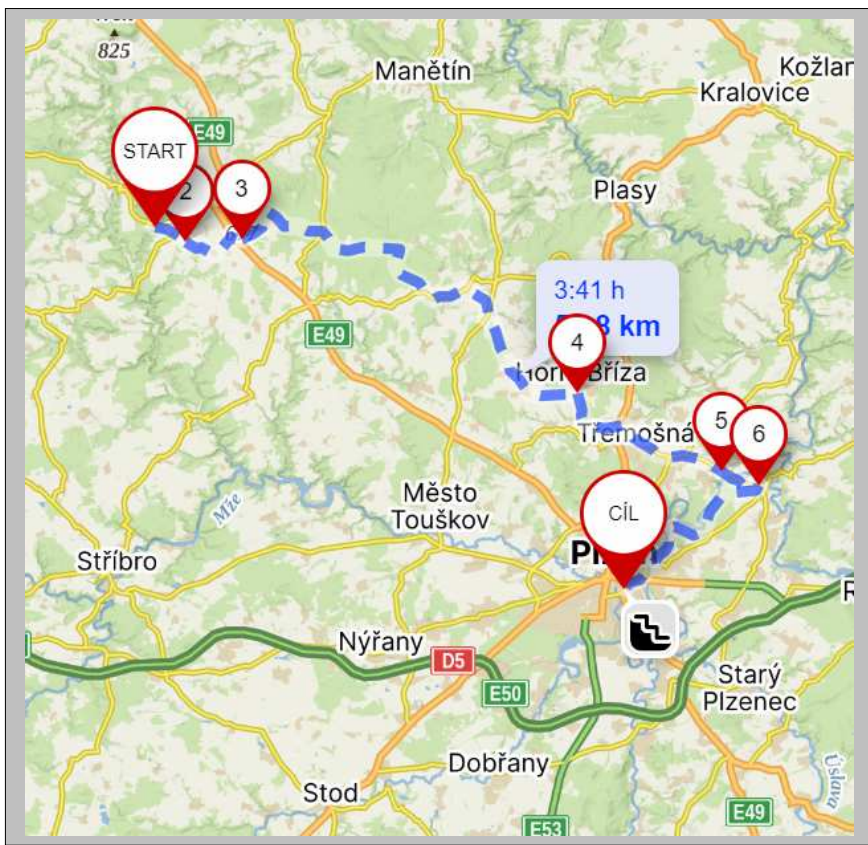
Skvělá výprava, projeli jsme krásnou, málo obydlenou kopečkovitou krajinou s velkými lesy, i počasí přálo. Příště jedu zase. Sar.

Celková technická data:

Účast	Těch pět, co je zajímalo Karlovarsko...: Dig, Lenka, Standa, Jarka a Franta
Oficiálně přiznaná kilometráž	154 km
Příště	Dobroslavina

Trasa výpravy

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Lenka (LeK), Dig (Dig) Standa (Sar),

Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

© Hell's Tour_{club} 2026
Dig & Lek & Sar
Neprodejné
e-mail: hells2010@seznam.cz